

BERÄTTELSE: MEDBORGARSKAP

Natali satt på planet tillbaka till Peru, sitt hemland. Hon kunde knappt vänta tills hon fick träffa sin man och sina två barn igen efter ett helt år i Norge! Brisa hade blivit tonåring och Lucas hade fyllt nio medan hon jobbade på i Norge. Dag ut och dag in hade hon kämpat för att uppfylla sina drömmar...

– Mamma, mamma..! Natalis ögon tårades så fort hon kände igen Brisas och Lucas röster genom larmet i välkomsthallen på flygplatsen. Efter dem kom Gonzalo emot henne med sitt stora leende och varma ögon.

– Mi amor, äntligen är du här igen! Gonzalo slöt henne i sin famn. Hon drog en djup suck och kände hur tårarna bara strömmade.

– Mamma, fick du mat på flyget? Jag har lagat arroz amarillo (gult ris) och kyckling där hemma. Mormor har lärt mig, nu kan jag mycket bättre än när du åkte, sa Brisa blygt.

– Åh älskling, jag fick mat, men den var inte så god, så jag vill gärna äta det du lagat! Natali torkade tårarna och ruskade på sig. Sådär ja, låt oss komma hem.

Gonzalo tog hennes stora väska och Lucas envisades med att rulla den lilla trots att hjulen på den var trasiga. Brisa stack sin hand i Natalis och de gick mot bilen.

När familjen avslutat kvällsmaten, Natali gett barnen var sin norsk lusekofta och gett dem till-

låtelse att titta på tv, blev Gonzalo och Natali kvar vid matbordet.

– Så, hur känner du dig? Gonzalo tittade på Natali.

– Åh, ja... Natali skrattade lätt. Så dum jag var. Du lät mig resa för att jag så gärna ville, och så hoppades vi att ni skulle kunna komma efter... Det var väl dumt att tro att det skulle gå, alla länder är så stränga nuförtiden med vilka de släpper in att bo där. Och så har det varit så svårt, jag har saknat er så jag trodde jag skulle gå i bitar. Gonzalo såg medlidsamt på henne.

– Älskling, var inte dum. Gud gav oss en möjlighet med detta jobb som din syster hittade åt dig, och jag vet hur mycket du älskar att se mer av världen. Och ja, visst hade det varit fint om vi alla kunde flyttat till Norge. Där finns en del mer möjligheter, kan jag tänka mig.

Både Gonzalo och Natali tänkte på Natalis bror, som hade så svårt att få jobb trots sin goda utbildning på universitet – i Norge var väl utbildning ett säkert sätt att få jobb? Och på Gonzalos föräldrar, som båda dog i covid eftersom de inte hade råd med sjukhusvården. Kanske hade de kunnat leva många år till i ett land som Norge..?

– Men du vet ju också hur glada Brisa och Lucas är för sin abuela (mormor) och sina kusiner... Jag tänker också att vi skulle sakna vårt Peru väldigt mycket, om vi flyttat till Norge allihop. Det är trots allt här i Peru vi hör hemma.

Dagarna gick. Natali hade saknat barnen så förfärligt och hon kunde inte få nog av att hjälpa dem med läxor, följa Lucas till fotbollsträning, fläta Brisas hår eller vad det nu kunde vara. Hon kände som ett stort håll inombords som hon behövde fylla igen. Men när hon såg alla sopor längs gatan som aldrig hämtas eftersom sopbilen strejkade eller när hon fyllde upp deras vattentunnor eftersom vattnet bara kom i kranen några timmar om dagen, tänkte hon

på hur prydligt och välfungerande allt var i Norge. Hon suckade. Varför längtade hon så mycket efter något annat när hon samtidigt var så lycklig över att få vara med sin familj..?

– Mamma, är detta ditt? Lucas höll upp Natalis pass som han hittat på golvet i sovrummet.

– Åh javisst. Tack. Så slarvigt av mig, det måste ramlat ur väskan... Men nåja, jag behöver väl inte det mer, nu ska jag inte resa ut från Peru igen... Natali pausade. Vet du förresten vad ett pass är?

– Ja såklart. Det är en bild på dig i och, eh... ja, man måste ha det när man ska resa till andra länder.

– Ja precis. I passet syns var du hör hemma. Vilket land som liksom har ansvar för dig och som man kan förvänta sig skydd och hjälp ifrån.

Lucas tittade uppmärksamt på sin mamma.
– Var det därför vi inte kunde flytta till Norge? Hade det gått om du hade fått norskt pass?

Natali suckade.
– Ja du, bra fråga. Jag tror det, då hade ni också fått komma eftersom vi är en familj. Eller kanske hade det gått även utan norskt pass, om jag bara stannat ett år till... Äsch, reglerna var så svåra att förstå. Hur som helst så höll jag på att längta ihjäl mig efter er, så det gick bara inte mer. Natali kramade Lucas, men han bara fnissade.

– Vad är det som är så roligt?
– Mamma, du ser väldigt konstig ut utan glasögon på bilden i passet!

När det blev söndag var Natali rejält förkyld och kunde inte följa med till kyrkan. Och hon som inte träffat los hermanos (kristna syskonen) på så länge..! Hon kände sig eländig på alla sätt och vis där hon låg på soffan med en hög med använda näsdukar på golvet.

Efter några timmar kom Gonzalo och barnen hem med många hälsningar från los hermanos. Lucas kom och satte sig på soffan och såg ivrig och finurlig ut.

– Mamma, jag gjorde en sak till dig på söndagskolan!

Han räckte fram en hopvikt liten pappersbok.
– På söndagsskolan pratade vi om att det står i Bibeln att vi har vårt medborgarskap i himlen. Vårt medborgarskap står i passet, sa du ju, och visar var vi hör hemma och vilket land som har ansvar för oss! Så vi fick vi göra våra egna Guds rike-pass. Jag gjorde ett till dig också. Och till pappa och Brisa, men de har redan fått sina.

Natali öppnade sin lilla pappersbok. På förstasidan stod bibelversen från Filipperbrevet. På andra sidan hade han målat av henne och högst upp stod det GUDS RIKE. Sen stod hennes namn och under rubriken nationalitet stod det KRISTEN. Natali log stort mot Lucas. Sen snöt hon sig en gång till.

LISA UNOSSON

Illustration: Erik Unosson

